

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **Ing. J. D.**, bytem T., K. 678, zastoupeného Mgr. Vladimírem Bendou, advokátem se sídlem Slovenská republika, Senica, Hollého 745/34, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2014, č.j. KUOK 43421/2014, **ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 3. 2014, č. j. SMOL/053178/2014/OARMV/PNL/Dub, kterým byl žalobce uznán

vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a současně zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání jednoho měsíce od nabytí právní moci rozhodnutí. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 28. 5. 2013 ve 12:45 hodin v Olomouci na ulici Týnecká, ve směru od ulice Přerovská, při řízení motorového vozidla zn. Audi, RZ X, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou zákonem na 50 km/h, kdy vozidlu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 81 km/h, při zvažení možné odchylky měřícího zařízení ve výši +/- 3 km/h, byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 78 km/h, tedy o 28 km/h více, než jaká byla v měřeném úseku maximálně dovolena. Tímto svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a zejména namítá, že ústní jednání nebylo nařízeno řádně, čímž správní orgán popřel zásadu právního slyšení, § 36 odst. 2 a 3 správního řádu, zásadu zákonnosti, § 2 odst. 1 správního řádu, zásadu materiální pravdy, § 3 správního řádu, a princip právní jistoty.

Správní orgán nařídil ústní jednání na den 6. 2. 2014. Dne 27. 1. 2014 byla správnímu orgánu doručena plná moc pro zástupce žalobce. Ústní jednání nebylo nařízeno řádně, neboť podle § 34 odst. 2 správního řádu mělo být oznámení o nařízení jednání doručeno zástupci žalobce, což se nestalo, a proto úkony provedené při ústním jednání dne 6. 2. 2014 nebyly provedeny v souladu se správním řádem. Dále žalobce uvedl, že plná moc byla udělena v době, kdy nebyl znám termín nejbližšího ústního jednání správního orgánu, jelikož oznámení nařízení jednání bylo doručeno zastoupenému až 27. 1. 2014. Jednalo se pouze o 8 pracovních dnů před samotným nařízeným jednáním. Jelikož se jednalo o velmi krátký čas a právní zástupce byl až do 1. 2. 2014 mimo ČR, o nařízeném termínu jednání se tento dozvěděl až dne 3. 2. 2014, tedy 3 dny před jednáním. Není tedy pravdou, že již 27. 1. 2014 mohl zástupce žalobce požádat o odročení. Pokud se týká zajištění substituce, zástupce žalobce v řízení před Obvodním soudem pro Prahu 4 již vystupoval na základě plné moci jiného advokáta, nemohl se tak nechat zastoupit. Rovněž je iluzorní předpokládat, že 3 dny před nařízeným jednáním je v možnostech advokáta zvolit si svého substituta pro účely zastupování před správním řízením. V daném případě nic nebránilo správnímu orgánu, aby nařídil nové jednání, na které by se dostavil jak žalobce tak zástupce žalobce a bylo možno rozhodnout ve věci bez jakýchkoli pochybností. Podle žalobce je rovněž spravedlivé uvést, že správní orgán toto jednání nařídil až po osmi měsících od doby, kdy měl žalobce spáchat přestupek. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2007, sp. zn. 32 Cdo 4256/2007, ze dne 19. 6. 2000, sp. zn. 26 Cdo 1414/2000 a ze dne 22. 6. 2001, sp. zn. 21 Cdo 2006/2000. Tímto postupem správního orgánu bylo porušeno i ustanovení čl. 36 odst. 1 a 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tím, že správní orgán žalobci odňal právo být účastníkem, neumožnil mu klást otázky svědkům.

Rovněž pak dle názoru žalobce správní orgán chybně odmítl jakékoli návrhy na doplnění dokazování, které žalobce vznášel, nepředvolal svědky navržené

žalobcem. Legitimní otázkou dle žalobce zůstává, proč správní orgán vyslechl pouze svědky příslušníky Policie ČR, kdy bylo zřejmé, že se nic nového od těchto svědků bez účasti žalobce nedozví. Rovněž je dle žalobce zcela přirozené, že kdyby správní orgán nebral v úvahu svědeckou výpověď příslušníků policie a bral v úvahu výsledky svědků navržené žalobcem, zcela logicky by musel dojít k závěru, že žalobce přestupek nemohl spáchat. Správní orgán však získal absolutní jistotu o totožnosti žalobce pouze z jednostranných výpovědí svědčících v neprospěch žalobce, nevysvětlil rozpor mezi tvrzením svědků a příslušníků PČR, že se žalobce na místě, kde mělo dojít ke spáchání přestupku, nezdržoval. Rovněž žalobci není zřejmé, proč správní orgán žalobci odmítl klást příslušníkům otázky, zda vůbec byl nějaký přestupek spáchán, jak zaměřili měřicí zařízení, kterým byla měřena rychlost, proč byla na fotografii výrazná úhlová odchylka, přičemž měřicí zařízení silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI je certifikován pro měření rychlosti v ČR výlučně s úhlovou odchylkou 0 stupňů.

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že tyto jsou zcela totožné s námitkami odvolacími, s nimiž se řádně vypořádal ve svém rozhodnutí a na závěrech tam vyslovených nadále setrvává.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 6. 6. 2013 byl správnímu orgánu I. stupně oznámen přestupek žalobce. Dne 24. 6. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 11. 7. 2013. Z tohoto jednání se žalobce omluvil z důvodu plánované dovolené a požádal o odročení jednání. Dne 11. 7. 2013 se ústní jednání konalo pro neuznání omluvy žalobce, dne 5. 8. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovaným dne 22. 10. 2013 zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání. Dne 25. 11. 2013 bylo žalobci doručeno další předvolání k ústnímu jednání na den 5. 12. 2013. Žalobce se opět z nařízeného jednání omluvil, tentokrát pro svoji pracovní neschopnost. Následně byl předvolán na den 8. 1. 2014, opět se omluvil z důvodu své pracovní neschopnosti. Následně byl žalobce předvolán na den 6. 2. 2014 v 8:40 hod., zásilka byla k převzetí připravena od 15. 1. 2014, byla žalobci doručena dne 27. 1. 2014. Dne 27. 1. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení o zmocnění Mgr. Vladimíra Bendy k zastupování žalobce ze dne 23. 1. 2014, přílohou nebyla plná moc. Dne 5. 2. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena faxem žádost o odročení z důvodu kolize s jednáním u Obvodního soudu pro Prahu 4, součástí omluvy je předvolání zástupce žalobce, a plná moc žalobce podepsaná žalobcem a Mgr. Bendou dne 27. 1. 2014. Stejně podání bylo učiněno dne 6. 2. 2014 e-mailem a následně bylo zasláno v listinné podobě dne 10. 2. 2014. Správní orgán I. stupně učinil dotaz na Obvodní soud pro Prahu 4, který mu sdělil, že nelze sdělit, kdy byl Mgr. Benda o datu jednání informován, neboť obsílka k jednání datovaná dne 30. 12. 2013 mu byla doručena fikcí uložením na poště s následným vhozením do schránky. Dne 24. 3. 2014 správní orgán I. stupně opětovně rozhodl o tom, že žalobce je vinen spácháním výše uvedeného přestupku.

Žalobce se proti rozhodnutí odvolal, důvody odvolání jsou totožné s obsahem žaloby.

Dne 9. 5. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že předvolání žalobce bylo učiněno řádně a včas, žádost o odročení však učiněna včas nebyla, a proto byla shledána nedůvodnou. Pokud se týká výsledku policistů, k tomu žalovaný uvedl, že již ve svém předchozím rozhodnutí vyslovil názor, že o prokázání překročení dovolené rychlosti nepanují žádné pochybnosti, avšak s ohledem na námitku žalobce v předchozím odvolání týkající se pochybnosti o osobě přestupce tak byl správní orgán povinen učinit v zájmu řádného zjištění skutečného stavu věci. Svědecké výpovědi policistů byly dostatečné a potvrzující zjištěný stav věci tak, jak byl zdokumentován. Oba policisté totiž mimo jiné potvrdili, že osobu žalobce ztotožnili z předložených dokladů, měla proběhnout též vizuální kontrola, kdy záměnu osob vyloučili. Žalovaný v souvislosti s věrohodností výpovědí policistů poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007. Žádný faktický návrh k provedení svědeckých výpovědí žalobce v průběhu celého řízení neučinil, tudíž správní orgán I. stupně ani neměl co odmítat. Dle názoru žalobce předložené podklady pro rozhodnutí objasňují skutečný stav věci a spolehlivě prokazují, že se žalobce daného přestupku dopustil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Podle ustanovení § 74 odst. 1 z. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ustanovení § 59 z. č. 500/2004 Sb., správního řádu, správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Podle ustanovení § 49 odst. 1 z. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.

Ohledně předvolání žalobce k jednání správního orgánu I. stupně na den 6. 2. 2014 krajský soud uvádí, že se ztotožňuje se závěry žalovaného, tedy že žalobce byl k jednání předvolán řádně.

Předně je nutno zdůraznit, že žalobce si zvolil svého zástupce až poté, kdy byla správním orgánem I. stupně vypravena zásilka, jejímž obsahem bylo předvolání žalobce k ústnímu jednání. Jak ve svém rozhodnutí ze dne 17. 2. 2011, č. j. 5 As 19/2010-42, uvedl zdejší soud, *zastoupený účastník (podle § 31 správního řádu z roku 2004) vykonává svá práva prostřednictvím svého zástupce; nezastoupený účastník vykonává tato práva sám. Zda měla být tato práva dodržena vůči účastníku samému či vůči jeho zástupci závisí na tom, zda každý konkrétní úkon, který je správním orgánem vůči účastníku činěn, je činěn vůči účastníku v té chvíli zastoupenému či nezastoupenému.* Správní orgán I. stupně tak postupoval řádně podle ustanovení § 59 správního řádu, pokud k jednání předvolal žalobce, neboť v době předvolání žalobce zastoupen nebyl, a tudíž úkon předvolání byl řádně učiněn vůči žalobci. A je již pouze na žalobci, aby informoval zvoleného zástupce o tom, v jaké procesní fázi se řízení nachází.

Ohledně lhůty pro přípravu, kterou žalobce nepovažuje za dostatečnou, soud poukazuje na ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, když účastník má být, nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomen o ústním jednání nejméně s pětidenním předstihem. Jak ve svém rozhodnutí č. j. 51 Ca 1/2009-18 ze dne 26. 2. 2010 uvedl Krajský soud v Hradci Králové, *ustanovení § 59 správního řádu z roku 2004 upravující předvolávání osob k úkonům nelze aplikovat jen na základě jazykového výkladu. Jelikož v kontextu judikatorní činnosti Evropského soudu pro lidská práva mají přestupková řízení trestně právní povahu, je třeba v rámci tohoto řízení uvedené ustanovení interpretovat i v souladu s požadavky trestního řádu na spravedlivý proces a v souladu s nimi trvat na tom, že stanovenou pětidenní lhůtou se rozumí alespoň 5 pracovních dnů (správní řád v tomto ustanovení povahu dní nerozlišuje), a že tuto lhůtu je možno zkrátit pouze tehdy, pokud s tím obviněný z přestupku výslovně souhlasí.* Žalobce si zásilku obsahující předvolání k ústnímu jednání převzal dne 27. 1. 2014 (pondělí), tedy více než 5 pracovních dní před konáním ústního jednání, neboť to bylo nařízeno na den 6. 2. 2014. Proto i námitka neposkytnutí dostatečné lhůty k přípravě je nedůvodná.

Co se týče posouzení omluvy zástupce žalobce, je nutno uvést, že posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích. Žádné ustanovení zákona o přestupcích, neobsahuje definici pojmů „náležitá omluva“ či „důležitý důvod“ a nestanoví povinnost správního orgánu vyzývat obviněného k doplnění jím uplatněné omluvy. Je tedy na správním orgánu, zda posoudí omluvu jako řádnou a důvodnou.

Na tomto místě považuje soud za vhodné upozornit na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, s jehož zde vysloveným názorem se plně ztotožňuje, *a sice že hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.*

Žalobce byl v tomto správním řízení předvolán opakovaně, když v případě předvolání na den 6. 2. 2014 se již jednalo o čtvrtý pokus správního orgánu I. stupně žalobce k ústnímu jednání předvolat. Není tak pravdou, jak tvrdí žalobce v žalobě, že

jednání bylo nařízeno po osmi měsících od spáchání přestupku. Ze všech nařízených jednání se žalobce vždy omluvil a s výjimkou prvního případu byla jeho omluva vždy shledána správním orgánem I. stupně důvodnou. Žalobce věděl o vedeném správním řízení, opakovaně se omlouval z nařízených jednání a poté, až po osmi měsících od spáchání přestupku a tří předvoláních k jednání, se rozhodl si zvolit zástupce, který se následně rovněž omluvil z dalšího nařízeného jednání. Soud poukazuje na nesrovnalost v tvrzeních žalobce, když žalobce správnímu orgánu tvrdil, že dne 23. 1. 2014 zmocnil Mgr. Bednu ke svému zastoupení ve věci, aniž by zaslal spolu s tímto oznámením plnou moc. Následně doložená podepsaná plná moc Mgr. Bendou je však datována až dne 27. 1. 2014, tedy téhož dne, kdy bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 6. 2. 2014, ale správnímu orgánu je zaslána až 5. 2. 2014 faxem spolu s omluvou k jednání, přičemž toto podání bylo potvrzeno ve smyslu ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu až dne 10. 2. 2014. Žalobce poté až v odvolání tvrdí, že jeho zástupce byl do 1. 2. 2014 mimo republiku, nevěděl, že je žalobce na den 6. 2. 2014 předvolán, dozvěděl se o tom až 3. 2. 2014 a nemohl tak ani zajistit substituci. Žalobce však netvrdí, co bránilo zástupci informovat správní orgán skutečně neprodleně a nikoli až za další dva dny. Nelze než znovu zdůraznit, že bylo procesní odpovědností žalobce informovat zástupce o stavu řízení, ve kterém se toto nacházelo v době převzetí zastoupení.

S ohledem na výše uvedené soud hodnotí jako zcela správné posouzení omluvy žalobce z jednání nařízeného na den 6. 2. 2014 správním orgánem jako nedůvodné, neboť omluvu nelze považovat za včasnou, tedy učiněnou okamžitě, jakmile se žalobce dozvěděl o nařízeném jednání, když byla učiněna až den před nařízeným jednáním, o němž žalobce věděl již 9 dní, a které, jak již soud uvedl výše, bylo již čtvrtým pokusem správního orgánu o předvolání žalobce k projednání přestupku. Správní orgán se tak mohl důvodně domnívat, i s ohledem na volbu zástupce žalobce až 8 měsíců po spáchání přestupku, že se jedná o účelové jednání žalobce, aby se vyhnul potrestání, obzvlášť za situace, kdy správní orgány mají toliko jednoletou lhůtu pro projednání přestupku (§ 20 zákona o přestupcích), v této lhůtě musí věc pravomocně skončit a tato lhůta by v případě žalobce uplynula dne 28. 5. 2014.

Soud pro úplnost uvádí, že pokud žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 11. 2007, sp. zn. 32 Cdo 4256/2007, vyplývá z něj, že při posouzení žádosti žalobce o odročení v souladu s tímto rozhodnutím žádost žalobce o odročení nebyla ani řádnou, neboť žalobce nesdělil správnímu orgánu, kdy se o jiném jednání, jehož se měl účastnit, dozvěděl, ani skutečnost, že časovou kolizi více jednání nebylo možné vyřešit jinak (to tvrdil až následně v odvolání). Správní orgán sám se snažil den doručení předvolání ke koliznímu jednání zástupci žalobce nad rámec svých povinností zjistit dotazem u soudu, u něhož kolizní jednání bylo nařízeno, tuto informaci se mu, zjistit nepodařilo.

Správní orgán v projednávané věci postupoval v souladu s poučovací povinností i v souladu se zásadou součinnosti, neboť žalobce byl poučen o tom, že projednání přestupku může proběhnout i bez jeho přítomnosti, že omluva musí být

uplatněna včas, musí obsahovat konkrétní důvody, včetně jejich doložení. Proto je mylný názor žalobce, že mu správní orgán svým postupem odňal právo být účastníkem a neumožnil mu klást otázky svědkům. Žalobce se o právo účasti při jednání a právo pokládat dotazy svědkům připravil sám svým liknavým a nezodpovědným přístupem ke správnímu řízení.

Pokud se týká námitky žalobce o odmítnutí jeho návrhů na doplnění dokazování správním orgánem a nepředvolání navržených svědků, musí soud konstatovat, že podle obsahu správního spisu žádný takový návrh žalobce v průběhu řízení nikdy nevznikl, tento se tak neměl čím zabývat a s čím vypořádávat. Ve správním trestání se zjišťuje skutkový stav, který je relevantní pro stav věci a o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle ustanovení § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Tento stav byl správním orgánem I. stupně zjištěn, žalobce ve správním řízení žádné důkazní návrhy nevznikl, proto nejsou na místě úvahy žalobce v žalobě o tom, proč správní orgán vyslechl pouze příslušníky Policie ČR a proč při jejich výslechu nevznikl konkrétní dotazy.

Z výše uvedených důvodů byla žaloba shledána nedůvodnou a soud ji s v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 10. září 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D.
samosoudkyně